

Despertau-vos, despertau-vos catalans adormits

written by Agustí Soler | 8 d'agost de 2017

“Despertau-vos, despertau-vos catalans adormits. No sepul-teu la vostra honra, vostres lleis i la llibertat de vostra pàtria estimada, en la negra obscuritat d’una perpètua esclavitud...”. Amb aquestes paraules s’adreçà el membre del Consell de Cent, Manuel Ferrer i Sitges, a la Junta de Braços el sis de juliol del 1713 tot encoratjant-los a resistir l’escomesa borbònica i a no capitular davant els que volien anorrear la nació catalana.

Ens preguntem què diria Ferrer i Sitges veient que, poc més de tres-cents anys més tard, la ciutat de Barcelona amb tot el país darrere es prepara a recuperar per sempre les llibertats perdudes i que en el saló del Parlament català –situat on el Borbó manà construir una ciutadella per a tenir fermat el poble català– els diputats lliurement escollits estan ultimant els preparatius del que serà, el pròxim dia 1 d’octubre, la data assenyalada perquè la voluntat popular decideixi d’una vegada per sempre que Catalunya formi part de la gran comunió dels pobles lliures de la terra.

Els fets i la història ens recorden que el 1714 i el 1939 la nació catalana ocupada per les forces de les armes estigué al caire de l’abisme, a punt de desaparèixer a mans dels botxins, amb el rerefons de la corona borbònica o del feixisme. Però que, tanmateix, com au fènix renaixé de les seves cendres i alçà de nou el cap per no tornar-lo a abaixar mai més. L’esperit indomable, la tossuderia, el treball, la capacitat d’esponja davant les diferents allaus migratòries (qualitat incapaç d’entendre per la classe política-financera-militar del poder castellà) i, sobretot, el convenciment que la victòria està a tocar i que som un sol poble de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, han fet el miracle.

Voldria doncs fer una reflexió davant del que massa sovint llegim i escoltem sobre la validesa del proper referèndum de l'1 d'octubre i el grau de participació, oimés quan alguns dels que expressen dubtes són catalans que, si no ens enganyen, diuen que aniran a votar i que votaran "sí". El fet és que tant si vota el 30, el 40 com el 50% o més del cens el resultat valdrà per als que aconseguixin la meitat més un dels vots emesos. O és que aquests il·lusos cagadubtes pensen (cosa que no succeirà) que si vota només el 40% del cens i guanya el "no" per la meitat més un, els seus partidaris diran que no és vàlid? Que quedi clar d'una vegada per sempre: sigui quin sigui el tant per cent de participació, si guanyem ni que sigui per un vot ja estarem al cap del carrer i el futur serà ben nostre. Com molt bé diu el diputat Antoni Castellà "Com més gent voti millor. Però un vot més del "sí" dóna la capacitat per autodeterminar-nos".

Demanaria doncs que es deixi d'especular sobre aquesta qüestió del tant per cent de participació i enfilem la recta final per tal d'assolir l'objectiu desitjat sense acomplexaments. Guanyarem!, i un cop haurem guanyat sabem que molts dels que avui adopten actituds miserables (com per exemple dins del món dels Comuns o dels socialistes) se sumaran a l'embranzida de la nova República catalana que, abans del que ningú pugui pensar-se, serà reconeguda dins l'àmbit internacional.

No especulem ni defallim! Diguem-li a Manuel Ferrer i Sitges i a tots els catalans que ens precediren que estem ben desperts, que no sepultarem la nostra honra ni la llibertat de la pàtria estimada i que recordarem sempre les seves paraules, molt especialment les que clogueren la seva intervenció en aquella Junta de Braços del 1713: "... les públiques ofenses i injustícies que en tants anys ha tolerat Catalunya del Ministeri Castellà han esdevingut notòries. Què esperem? Voldrà Catalunya tornar a subjectar-se als greuges i ultratges que per tants anys ha patit?".

La resposta la tenim molt clara.